

FITS

2010

Anul XVII, nr. 7, 3 iunie

Cititorii noștri sunt la fel
de inteligenți ca noi

APLAUZE

Deci e simplu, vă mai arăt o dată. Aveți nevoie de 3,5 metri de sîrmă galvanizată și opt cocktailuri Molotov, de care vă puteți dispensa la mitingul cu ocazia grevei generale. Le dați foc și le rotiți energic, din închietură, cu o viteză constantă. Temperatura în apartament va crește garantat cu 5-7 grade Celsius!

Instantaneu exploziv din spectacolul **Coridorul de foc**, un eseu despre cum o să ne putem încălzi eficient, la focul artei, în iarna grea care o să vină în noiembrie 2010.

Jim cară molozul de Ioan Peter Pit

Marți la Humanitas a fost comedie! O comedie de limbaj și situație, semnată de autorul arădean Ioan Peter Pit. Personajele sunt locatarii unei scări de bloc, care înființează Asociația pentru optimizarea și modernizarea trecerii într-o altă dimensiune. Odată cu întreprinderile noii asociații iese la iveală trecutul și fișa personală a fiecărui locatar dar și relațiile construite între aceștia, de-a lungul timpului. Este un text care prin exemplul monden al vieții pe scară ne oferă cu mult umor o metaforă a vieții în România anilor 90.

Așa așa cum a menționat Ion Parhon este „o piesă despre România la bloc”, o comedie despre subsolul intelectual și moral, găzduită în subsolul librăriei Humanitas. Parhon identifică două dimensiuni temporale ale textului: un prezent etern și un prezent imediat, identificabil în România la începutul anilor 90. Criticul apreciază calitatea umorului de a fi dedus și nu indus – așa cum se întâmplă în majoritatea comediei. O altă calitate a textului, spune el, este aceea de a se sustrage etichetărilor grăbite, piesa având un conținut destul de bogat pentru a ne duce cu gândul la piesele lui Friedrich Dürrenmatt (sacrificiul comunității) sau la dramaturgia cehoviană, al cărui sâmbure dramatic este conținut în replica „viața asta a trecut pe lângă noi și nu s-a oprit niciodată”.

Provocat de moderatorul întâlnirii, prin afirmația „domnule Mircea Tomuș, nu ați prea râs”, acesta a răspuns foarte franc: „nu mă cunoașteți, eu am un râs interior” și a continuat „mi-a plăcut limbajul, care a mizat pe forța cuvântului, umorul de replică excelent oferă coerența dramatică a piesei, iar primul argument al coerenței stă în limbaj”.

De asemenea, textul conține un realism bine temperat cu o forță imaginativă la fel de bine temperată „se păstrează aproape de pământ”. A existat chiar o comparație a textului cu piesa lui Mihail Sebastian Jocul de-a vacanța, aici fiind vorba de un joc de-a moartea, cheie care ne da posibilitatea de a deschide miezul filozofic al piesei. Morala este conținută în imposibilitatea omului contemporan de a găsi o ieșire în ideal, căci chiar și visul la moarte poartă personajele piesei tot în derizoriu. Un spectacol lectură care a stârnit râsul, actorii și spectatorii au surâs în egală măsură, atât în timpul spectacolului lectură, cât și în timpul discuțiilor de după, la care a luat parte și autorul.

Amuzamentul a continuat, spectatorii au rămas cu urechile ciulite la detaliile dezvăluite de autor, despre sursa inspirației sale: vecinii de la bloc. Se pare că personajele sale au o biografie reală, iar autorul i-a cunoscut și a trăit cu ei în aceeași scară de bloc. La urma urmei, așa cum a remarcat I.T. Morar, fiecare scară are povestea ei, suntem cu toții o nație de blocuri, doar că nu întotdeauna se nimerește și un dramaturg care să noteze poveștile din jur.

Alexandra Pâzgu

Polonezii au dat lecția de teatru la Sibiu sau DUMNEZEUL NIJINSKY

Prima jumătate a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu se sfârșește, cum nu se poate mai bine, cu reprezentarea polonezilor de la TEATR WIERSZALIN.

Cuvântul „reprezentare” poate înfățișa foarte corect un demers finalizat cum nu se poate mai tragic. Scenografia Evei Farkasova și a lui Jano Zavorsky duc această nemaipomenită avântare în teatru, către o zonă cu totul sensibilă, acum, într-un sens cu totul pozitiv. Un spațiu privilegiat în mod autentic, un spațiu ferit, destinat doar celor aleși să vadă, să audă, să se transpună în sinceritatea și devotamentul lui Nijinsky, un personaj aparent inexistent, ce își demonstrează acest lucru prin, culmea, propria moarte, nu înainte de a duce la bun sfârșit promisiunea făcută lui Diaghilev.

Cine este Diaghilev? Poate catalizatorul, poate o variantă a ceva ce este necesar pentru înălțarea, apoi prăbușirea, fără îndoială, aparte, a celui supranumit „zeul dansului”.

„Diaghilev este mor!”, „Diaghilev este mort!”, răsună vocile excepționalilor actori prezenți la Sibiu. „Diaghilev este mort!”, spun, parcă, până și spectatorii, cu respirația întretăiată. Urmând, s-ar spune într-un avânt de entuziasm, drumul către cel care i-a marcat capital existența, sau, la fel de dramatic, către o auto-spălare a păcatelor, nicidecum din pricina resemnării, Nijinsky se arată, deși condamnat pentru homosexualitatea sa,

un om cu o morală autentică, ce stă înaintea atâtor culmi personale.

Spectacolul regizat de Piotr Tomaszuk, direct respunzător și de muzica minunată ce îl însoțește pe Nijinsky, omul cu un nume care nu există, către momentul care, deși, cel mai sfâșietor, este privit cu cea mai mare luciditate.

Spectacolul este o luptă cu limitele, o provocare din cele mai serioase, Nijinsky alegând a-și propovădui adevărul, cum altfel decât, prin rastingnire, aici, poate, cu o foarte ușoară notă ironică, dar totul dovedit ca un act total lipsit de vulgaritate. E momentul care îți verifică pulsul, care vrea să vadă dacă moartea lui Nijinsky vine în prezența publicului, pentru că, desigur, o moarte în singurătate nu este niciodată spectaculoasă. O moarte în singurătate nu cere spectacol, nu cere recunoaștere. Dar, poate, cel mai frumos lucru, liniștea cu care spectatorii au părăsit sala Teatrului Național „Radu Stanca” depășește aplauzele, parcă nesigure, ca nu cumva să-l trezească pe Nijinsky, Dumnezeul Nijinsky. Desigur, toate ca semn al prețurii și, cel mai important, al înțelegerii, singură cerință pe care Nijinsky o face în prea puținele nouăzeci de minute alocate.

Cristian Opreș

esarom ROMANIA

The Polish Have Taught Their Theatre Lesson in Sibiu or God Nijinsky

The first half of the Sibiu International Theatre Festival ends as good as it can be, with the performance of the Polish TEATR WIERSZALIN.

The word “performance” depicts correctly a very tragically-ended approach. Eva Farkasova and Jano Zavorsky’s scene painting lead this wonderful theatre approach to a very sensitive place, this time in a positive way. An authentically privileged space, a protected space, only destined to *the ones chosen to see*, to hear and transpose themselves into the sincerity and devotion of Nijinsky, an apparently nonexistent character, who, this way, demonstrates his own death, not before carrying out the promise he had made to Diaghilev.

Who is Diaghilev? Maybe the catalyser, maybe a version of what is necessary for the rise and then the, no doubt, distinctive fall of the one named “the God of dance”.

“Diaghilev is dead!”, “Diaghilev is dead!”, the voices of the exceptional actors in Sibiu calls out. Enthusiastically, it might be said, following the way of the one who had fundamentally marked his existence or, as dramatically, towards a self washing away the sins, not at all because of resignation, Nijinsky proves to be a moral person with many personal peaks, despite being condemned for his homosexuality.

The performance directed by Piotr

Tomaszuk, who is also responsible for the wonderful musical accompanying Nijinsky, *the man whose name is inexistent*, to the most heart-breaking moment when he is looked upon with the greatest lucidity.

The performance represents a fight with the limits, a most serious challenge, Nijinsky choosing to preach his truth in no other way than by crucifixion, maybe with a slightly ironical touch in this case, but presented as an act of no vulgarity. It is the moment that checks the audience’s pulse and proves whether it has moved them or not, as, of course, a solitary death is never spectacular. A solitary death does not require any spectacle, nor any recognition. But maybe, better than anything else, the silence in which the audience has left the hall of the “Radu Stanca” National Theatre surpasses the applause that seemed to be uncertain, as if fearing to awake Nijinsky, God Nijinsky.

Certainly, all these were a sign of appreciation and, most importantly, understanding the only demand Nijinsky makes in the few 90 minutes he has.

Cristian Opreș
translated by Camelia Oană

Ziua futută al lui Nils o incursiune în carnea vie a societății

Ștefan Peca a pus în „scena” clubului Zebrano un teatru de cafenea nonconformist prin modul al limbajului crud folosit. Noutatea a constat în faptul că, așa cum zicea și personajul principal, lumea care vine la teatru nu se așteaptă a un limbaj atât de expresiv, pe care l-am putea încadra într-o „vulgaritate artistică” permisă. Câci artiștii se transformă, uneori, în chirurși care taie în carnea vie a societății și-ți aruncă dinainte, fără menajamente, măruntaiele încă aburinde și pulsând de proximitate nu pentru a reda viața reală cât mai bine, ci pentru a te proiecta direct acolo.

Luni seara nu a fost o seară pentru cei pudici, pentru că astăzi societatea nu-ți mai oferă nimic pudic, ci poate doar cosmetizat, ori deliberat ascuns, unde ipocrizia se întâlnește cu ignoranța. Clubul devine apartamentul lui Nils, unde mai stau în chirie încă două fete și un regizor de teatru. Prietenul cel mai bun al lui, Hans, apare și el la scurt timp cu provizii de „iarbă” și se încing în discuții adolescentine învăluite în amețeala drogului. Așa aflăm că Hans ar fi fost scăpat de pe acoperiș când era mic, că ocupațiile lor de bază sunt alcoolul, chefurile cu fete sau fără și învățelile specific băiețașilor fără ocupație ori perspectivă. Limbajul folosit de cei doi este fără perdea și poate fi ușor recunoscut dacă ieși în stradă sau la vreun colț de club unde se adună

grupurile de tineri care cred că acest mod de exprimare este mai degrabă unul de afirmare și infatuare. Din săracul vocabular folosit în dialogul celor doi se concretizează, totuși, idei timide de filosofie. Nils este cel care conduce convorbirea luându-l la mișto pe prietenul său al cărui „statut” îl aseamănă cu o „alternativă la condiția de ființă umană”. Prea afumat de iarbă, Hans abia îl urmărește și nu-și dă întotdeauna seama când se rade de el. Cele două fete își fac și ele scurte apariții și sunt ceea ce, pudic am putea numi, „pe invers.” Lui Hans îi atrage atenția că nu este nevoie să-și vândă sufletul, deoarece părinții lui au făcut asta pentru el deja. Conștient de mizeria în care trăiește Nils, mărturisește că îi este prea silă să se sinucidă. Ironia este că dorința intrării în neant îi este îndeplinită de prietenul său. Nu, povestea nu are un final fericit, așa cum probabil majoritatea s-ar aștepta, de aceea actorii fac apel la imaginația spectatorului de a putea transforma Ziua futută într-o Zi diafană, unde tinerii sunt preocupați de studii, de locul de muncă și de prietenii sincere. Chiar și în ce-a de-a doua încercare de-a pune în scenă o atmosferă mai prietenoasă, descoperim că aceasta nu este posibilă decât printr-o fină ipocrizie și gânduri ascunse.

Spectacolul nu m-a uimit prin noutatea temei ci, mai degrabă, prin modul de expunere a acesteia și prin faptul că nu am mai văzut atâta lume să rădă la auzul unor înjurături. Poate să fi fost doar libertatea cu care ele s-au folosit într-un mediu cu pretenții de cultură.

Adina Katona

ÎNTREBARE ESENȚIALĂ: DE CE?

După ce Dumnezeu a creat lumea în cele șase zile, a decis că trebuie să facă ceva și în cea de-a șaptea zi. După ce s-a gândit atât de profund cum numai El poate, s-a hotărât: a creat TEATRUL. Pe urmă, nedumerit fiind, și-a pus multe întrebări, iar la un moment dat i-a venit ideea. A scris, pe un bilet foarte, foarte mic, un cuvânt, pe urmă a pus acest bilet într-o cutie foarte, foarte mică și a oferit-o unui înger pentru a o păstra. Îngerul a luat cutiuța, a desfăcut biletul și a citit cuvântul. Pe urmă la pus la

loc. În timp, acea cutiuță s-a pierdut, până când cineva a descoperit după multă vreme într-o cutie, o altă cutie, iar în acea cutie, o cutiuță în care era un bilet. A luat biletul și l-a citit: DE CE? Aceasta este povestea întrebării esențiale, de care ne legăm cu toții, această întrebare este de fapt răspunsul tuturor nelămuririlor umane.

Povestea de mai sus ne-a împărtășit-o următoarea coproducție: Schauspielhaus Zürich (CHE) / Teatro Garibaldi di Palermo (ITA) / Bart Production S.Ă.R.L. (FRA). Acest spectacol este un studiu teatral, în regia lui Peter Brook. Regizorul face o trecere prin lumea teatrului și ironizează tehnicile folosite de actori pentru a realiza un rol. Este total împotriva clișeelelor pe care actorii le folosesc pentru a putea reprezenta anumite stări, precum plânsul, râsul sau frica. Cea din urmă este imposibil de realizat prin acele metode, în opinia lui Peter Brook. Exemplul din spectacol este acela că actorul încearcă să-și impună sentimentul de frică imaginându-și că spre el vine un urs feros, dar rezultatul este unul dezamăgitor iar acesta concluzionează: „Nu îmi poate fi frică, nu pot fi actor”.

Patrik Voicu

Agencia Kaiser: Tradiție și cultură

Într-o perioadă deosebit de grea pentru cultura europeană, în care poate se mai găsește puțin loc pentru vechile valori literare, a fi tânăr dramaturg și a încerca să cucerești un loc în scena împărțită deja celor de demult arhicunoscuți, este aproape imposibil. Totuși cei de la Österreichischer Bühnenverlag Kaiser & Co vin în ajutorul scriitorilor de teatru contemporan ajutându-i să se afirme. Cei doi reprezentanți Zeno Stanek și Walter Kooz continuă o tradiție veche de 80 de ani, fondată de Franz Kaiser, actor, scenograf, producător și, nu în cele din urmă, agent cultural. El a avut această idee de a culege texte de teatru contemporane, bine scrise și de a le promova mai departe, în fața marilor directori de teatru care au puterea de a le da viață pe scenele lor. Astăzi, tradiția este dusă mai departe de stră-nepotul său, care a reușit din anul 2000 începând, să extindă aria de interes a agenției și în zona de est și de sud-est a Europei. Așteptările pe care teatrele le au de la un autor balcanic sunt mult mai mari decât cele pe care le au de la un autor austriac sau dintr-o altă zonă în care se vorbește limba germană. Pentru a-i lua în considerare piesa în vederea unei eventuale puneri în scenă, aceasta trebuie să vină cu ceva autentic legat de poporul căruia îi aparține, să atingă probleme politice și sociale și, bineînțeles, să se raporteze într-un anumit fel, vis a vis de spațiul și comunitatea europeană. În general, teatrele includ în repertoriul lor o piesă aparținând fiecărei culturi, piesă care funcționează ca alibi în fața acuzațiilor de discriminare literară pe criterii etnice” ne spun cei de la Kaiser Agency în cadrul unei conferințe ce a avut loc marți, 1 iunie începând cu orele paisprezece, la Centrul Cultural Habitus. Totuși, nu trebuie să ometem faptul că trăim într-un secol al vitezei, în care munca de căutător de texte nu mai are timp să existe, așadar teatrelor le este mult mai la îndemână să abordeze texte cunoscute decât să petreacă luni de zile în căutarea unor piese provocatoare din punct de vedere politic și social.

Totuși agenția austriacă se luptă pentru acei dramaturgi, tineri, care au atâtea de spus și care au nevoie să fie ascultați. Cu ajutorul a diferiți finanțatori, printre care și ministerul Culturii din Croația, Österreichischer Bühnenverlag Kaiser a devenit mai mult decât un mijloc de a cunoaște dramaturgi contemporani, ei publică antologii de texte, au creat o școală care formează scriitorii de teatru, organizează spectacole lectură la care invită oameni care ar putea fi interesați de scriitura tinerilor literați, organizează workshop-uri și chiar spectacole, în propriul lor teatru, cu propriile lor costume și elemente de recuzită.. Astfel, ei au creat o rețea uriașă de dramaturgi în care unii se recomandă pe alții, lărgind astfel aria de interes a căutătorilor de texte.

În lupta lor de a crea o perspectivă obiectivă și de ansamblu asupra dramaturgiei din țările Europei de est și sud-est, au întâlnit și câteva nume românești care le-a stârnit interesul, dintre care o amintim pe Alina Nelega. Ei speră ca aceste colaborări cu spațiul românesc să se concretizeze prin editarea unei antologii de texte în limba română, în colaborare cu Centrul Cultural Român de la Viena. Ceea ce fac cei de la Kaiser Agency este extraordinar, întrucât puțini sunt aceia care realizează proșpețimea culturală pe care o aduc dramaturgii contemporani în noianul de piese arhijucate. Ei spun povești noi și pun în lumina reflectoarelor probleme actuale și pregnante care au nevoie de toate mijloacele artistice și nu numai, pentru a se face auzite și, poate, înțelese.

Doriana Tăut

Aurul poate da strălucire teatrului, la fel și economiei.

Proiectul Roșia Montană.
Un proiect pentru România.

GOLD
CORPORATION
Roșia Montană

Sușținem Festivalul Internațional de Teatru
Sibiu 2010

MASASHI MISHIRO JAZZ DANCE
(JPN)

OMUL DE AFACERI & RĂZBOINICUL

Casa de Cultură a Sindicatelor, ora 21.00

Coregrafia: Kumiko Sakamoto
Costumele: Takako Teranishi
Lighting Design: Masanori Shimizu
Cu: Masashi Mishiro (dansator principal / main dancer), Toru Tokutake, Masayuki Taneyama, Takeshi Oohashi, Akiko Kawachi, Ai Tsukamoto, Natsumi Norikura, Noriko Yamaguchi, Yuki Oishi

OMUL DE AFACERI

Trupurile și sufletele oamenilor de afaceri au fost cele care au făcut dintr-o țară distrusă de Al II-lea Război Mondial o putere economică. Ei au fost motoarele redresării economiei japoneze și au făcut din Japonia ceea ce ea este astăzi. Fiecare om de afaceri se trezește dimineața devreme, purtând încă povara muncii din ziua precedentă. El se urcă într-un tren de navetiști și apoi, timp de o oră, el se îndreaptă spre serviciu cu spiritul său de neînvinș.

RĂZBOINICUL

Acum 430 de ani, Japonia a fost împărțită în numeroase provincii. Acestea erau controlate de conducători ce luptau pentru a-și proteja și extinde teritoriile. Dintre conducătorii puternici ai vremii, Shingen Takeda, care cărmuia cu iscusință regiunea Kai, era înzestrat cu inteligență, curaj, calități tactice și tehnice și credință. Metoda folosită de el cu succes pentru a ieși victorios într-o bătălie a fost Fu-Rin-Ka-Zan (vânt-pădure-foc-munți).

EU
JAPAN
Fest

JTI
TAKATA

THEATRE D'ESCH / LUXEMBOURG (LUX)

JURNALUL ANNEI FRANK

Sala Studio, Teatrul Național „Radu Stanca”, ora 18.00

Regia: Charles Muller
Adaptarea: Olivier Ortolani
Scenografia: Charles Muller / Dagmar Weitze
Cu: Fabienne Elaine Hollwege

Teatrul din Esch prezintă celebra piesă „Jurnalul Annei Frank” ca pe o lectură condensată, semi-montată. Spectacolul lui Charles Muller dezvăluie o nouă versiune a jurnalului Annei Frank, în care Anne este singură pe scenă și și-i imaginează pe cei din jurul ei într-o lume ce devine tot mai claustrofobică și mai aglomerată, până când nu mai e loc și pentru ea însăși în ea. „Jurnalul Annei Frank” este astfel nu doar un document istoric important despre genocidul evreilor din cel de-al II-lea Război Mondial, ci și un simbol important al dorinței inexorabile de a supraviețui. De-a lungul timpului, jurnalul nu a pierdut nimic din umanismul profund, iar toleranța și lupta împotriva oricărei forme de oprire și discriminare sunt la fel de relevante și în zilele noastre.

TEATRUL NAȚIONAL „RADU STANCA” SIBIU (ROU)

ELECTRA

Teatrul Național „Radu Stanca”, ora 19.00

după Sophocles & Euripides
Regia: Mihai Mănișu. **Scenografia:** Cristian Rusu & Mihai Mănișu.
Cu: Mariana Mihu, Ioana Crăciunescu, Marian Rălea, Dan Glasu, Ofelia Popii, Florin Coșuleț, Adrian Matioc, Diana Fufezan, Cristina Stoleriu, Dana Talos, Codruța Vasiliu, Mihai Coman, Adrian Neacșu, Cătălin Neghină, Eduard Pătrașcu, Cătălin Pătru, Viorel Rață, Bogdan Sărătean.
Grupul „Iza” din Maramureș : Ioan Pop, Gheorghe Florea / Dumitru Hârb, Anuța Pop, Voichița Tepei, Mihaly Covaci.

THÉÂTRE DES MATHURINS (FRA)

FEBRA

Cetatea Cisnădioara, ora 21.30
de Wallace Shawn
Regia Lars Norén

Adaptarea: Simona Maicanescu
Lighting Design: Jean Poisson. **Sunet:** Sophie Buisson. **Costumele:** Chatoon. **Colaboratori artistici:** Nelly Bonnafous, Bob Meyer
Cu: Simona Măicănescu

New York. O femeie bogată își părăsește orașul pentru a călători într-o țară uitată de lume. Apoi într-o alta, și o alta iarăși... și pretutindeni, eternul paradox: unii au tot – alții nu au nimic. Nici măcar din ce să supraviețuiască. Cât de legitim e dreptul de a te naște pe o „stradă privilegiată” a vieții? Ce înseamnă progres, renunțare, sacrificiu? Ce-ar fi dacă lumea capitalistă ar învăța în sfârșit, ce înseamnă „a împărți”? „Febra” este o călătorie plină de întrebări neliniștitoare. „Un text tulburător, dar indispensabil, pentru că descrie viața ca o fugă din fața vieții”, declară celebrul dramaturg și regizor suedez Lars Norén despre acest uimitor monolog scris de actorul american Wallace Shawn. „Cu cât călătoresc mai mult, cu atât înțeleg mai bine injustiția și violența lumii în care trăim, dar și forța vieții. Asta e Febra mea”, declară la rândul ei Simona Măicănescu, actriță franceză crescută în România anilor comuniști. Sarcasmul textului vă va bântui din nou, odată cu prima cafea a dimineții. „Febra” este despre noi!

RIRO LARMES ASBL (BEL)

ARTISTO!

Teatrul Gong, ora 17.00

Regia: Mr. Louis Spagna
Cu: Elastic (Stéphane Delvaux)

Se poate spune că „Artisto!” este un spectacol muzical ca oricare altul cu acrobați, magicieni, fakiri. Pe scurt, un amestec delicios de poezie, fantezie, surprize și spectacol fizic, precum faimosul salt al morții.

„Artisto!” este toate acestea. Asta a dorit să prezinte Elastic publicului, dar fiind un personaj excentric și caraghios, tot ceea ce el încearcă să prezinte devine altceva. Spectacolele devin explozii de accidente care stârnesc râsul. Spectatorii râd de la începutul până la sfârșitul reprezentației pentru că sunt transportați în vremea copilăriei de grimasele lui Elastic și de limbajul universal cu accent italian.

Da, „Artisto!” este un spectacol plin de culoare, ce demonstrează măreția acestui artist, care nu este tocmai ceea ce și-a propus; însă e mai bine așa, pentru că este ceea ce publicul își dorește.

De patru ori Erectus!!!

„Nebunia înseamnă să faci același lucru în mod repetat și să te aștepti să obții alt rezultat.”
Albert Einstein

Luni și marți, deși a fost început de săptămână, oamenii s-au adunat în număr destul de mare pe centru, în ploaie, cu umbrele, sub copertine teraselor, toate pentru a

vedea dansul fanfarei și comedia clovnilor muți de la Cie Erectus. Compania franceză a susținut patru spectacole pe pietonala Nicolae Bălcescu, interacționând cu publicul și făcând din ploaie un avantaj, dând un plus de originalitate prestației artistice. Au sfidat vremea cu tobele, cu trompeta și acordeonul, s-au cățărat în copaci și-n casele oamenilor, invadându-le teritoriul, primind în schimb doar aplauze și zâmbete. S-au pupat, au dansat tango, vals, klezmer, mambo, ritmuri care alunecau din instrumentele lor cu grație, și-au găsit „suflete pereche” pentru câteva minute de spectacol și apoi au fugit ca nebunii, lăsând oamenii uimiți în așteptare. Așa s-a încheiat prima zi de nebunii a actorilor muți, deși prezenți pentru destul de puțin timp, dar nebuniile cele mai scurte sunt întotdeauna cele mai bune.

De peste zece ani împreună, Cie Erectus este mai mult decât un grup artistic, este o coloană vertebrală dreaptă, strânsă în jurul prieteniei celor patru, Igor Sellem, Lionel Riou, Jocelyn Lecuyer, Aurelie Galibourg, uniți de pasiunea pentru absurd, nebunia și jovialitatea asemenea unor copii. Povestea lor e simplă: patru hoinari au scăpat dintr-un film mut, devenind niște clovni simpatici care se pictează pe față cu alb, mimi ai fanfarei, devenind unici în tot ceea ce fac.

Spectacolele lor se bazează pe improvizată, pe reacțiile publicului, iar mai departe, totul se scrie ca o istorie în inimile și mințile spectatorilor. Cea de-a doua zi de spectacol pentru clovni noștri muți a reprezentat un succes și mai mare, ei nemaifiind nevoiți să se ascundă sub umbrele oamenilor, putând să-și prezinte delirul în toate formele, *absurditatea lor devenind insomnia unei erori frumoase, eșuarea dramatică a unui enunț contradictoriu* – o improvizată a unor actori profesioniști care fac din orice subiectul amuzamentului unui public destul de mare. Deși filmul la care ei au făcut publicul să participe era în primă fază unul mut, încet, încet, a început și muzica, dar nu oricum, ci pe ritmul figurilor lor și, mai ales, pe ritmul dansului tărgănat al Aureliei Galibourg, singura parte feminină din acest grup care dă o gingășie aproape de invidiat lumii noastre colorate.

Cie Erectus au demonstrat în două zile de festival că zâmbetele se pot desena și pe fețe palide, că haosul aduce și fericire, că lipsa cuvintelor nu provoacă nici panică, nici situații bizare, de neînțeles, că frumosul poate exista și într-o lume alb-negru, într-o lume unde ai nevoie de voință și imaginație pentru a-ți putea urma drumul împodobit cu năzdrăvăniile ale vieții. Cie Erectus au fost nu numai de patru ori fantastici, au fost total magnifici și sperăm să mai fie, atât ei cât și zâmbetele pe care le-au pornit și pofta de viață rămasă ca un curcubeu în urma ploii de vară. Iar dacă nebunia înseamnă să faci același lucru în mod repetat și să te aștepti să obții alt rezultat mereu, Cie Erectus au reușit asta cu măiestrie.

Mihaela Anghel

TESS[®]

Oedip Rege

Scena Teatrului Național „Radu Stanca” din Sibiu a fost locul în care s-a desfășurat *Oedip Rege*, un spectacol în regia lui Masahiro Yasuda.

Regizorul a transpus mitul într-o manieră inedită și originală, creând un univers diferit de realismul fotografic cu care m-am obișnuit. Acțiunea pare să se deruleze într-un spațiu oniric, unde o parte din personajele masculine sunt jucate de femei, inclusiv Oedip. Este ca și când întregul spectacol este prezentat dintr-o perspectivă feminină; momentele în care pe scenă rămân câteva femei care acționează la

bună parte din acțiune și unde actrițele, îmbrăcate și ele în rochii albe, își fac simțită prezența. În exteriorul micii scene evoluează Corul, compus din bărbați, gesturile și atitudinile lor contrastând puternic cu cele ale personajelor principale. Membrii Corului poartă veșminte de culoare neagră și acțiunile lor sunt de cele mai multe ori brutale, la fiecare apariție întrerupând starea de reverie care domnea anterior.

Un element cheie al acestei reprezentații este muzica, compusă de Kohei Saimi. Uneori lentă și obsesivă, alteori derulându-

unison sunt revelatoare, transmitând atât emoții puternice, cât și imagini ale unor teme fundamentale, precum timpul, natura și destinul.

Decorul realizat de Yuji Sekiguchi este reprezentat de o scenă mai mică, amplasată pe scena deja existentă în teatru. Mica scenă seamănă cu un baldachin alb, iar în mijlocul acesteia este situat un televizor care afișază în permanență o înșurire de fraze. Televizorul reprezintă viziunea lui Oedip asupra lumii, și chiar vederea acestuia; sunt multe scene în care interpreta lui Oedip stă pe acest obiect, iar la final, momentul în care regele își scoate ochii, este redat aici prin gestul personajului principal de a sparge ecranul. Acesta este spațiul în care se desfășoară o

se în ritmuri rapide, animând audiența, contribuie foarte mult la redarea unei atmosfere de vis, învăluind spectacolul într-o aură de basm.

Compania Yamanote Jijosha a surprins și de această dată în mod plăcut, fiind pentru a doua oară prezentă la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu, anul trecut cu spectacolul *Titus Andronicus*, regizat tot de Masahiro Yasuda. *Oedip Rege* s-a jucat cu sala plină, biletele epuizându-se cu mult înainte de începerea estivalului și, cum era de așteptat, publicul nu a fost dezamăgit. Acest spectacol ar putea fi descris ca fiind o experiență unică, un eveniment cum rar este întâlnit pe scena unui teatru din țara noastră.

Lucia Bucurenciu

Esti gata să fii răsfațat?

Atâta timp cât îți dăruiești timp, acum este timpul să prind și dumneavoastră cea înaltă. Respect, atenție, recunoaștere și nu numai, prin cardul de credit VISA GOLD de la Banca Transilvania.

Banca transilvania este partenerul tău.

www.bancatransilvania.ro

BANCA COMERCIALĂ CARPATICA

VACANȚA

CARD DE CREDIT

PERMANENȚĂ DE GRATIS DE ÎNĂLĂ LA 55 DE ZILE PENTRU PARTILE EFECTUATE LA COMERCIANȚI, PENTRU REȚINEREA DE MONEDĂ DE LA ATM și P POS

BCC VISA CLASSIC

Cumpărături cum nici n-ai VISA!

www.carpatica.ro

Cronica de pe lângă teatre

Ziua futută a lui Nils

Teatrul de luni de la Green Hours (ROU)
Nils nu are absolut nimic interesant de zis și compensează asta vomitând obscenități fără scop pe bandă rulantă, în chicotele unui public destul de pudic încît să considere înjurăturile a fi artă progresivă. Piesa se termină cînd femeia de serviciu a teatrului, aflată accidental prin cameră, exclamă „Ce e cu nerușinarea asta! Să vă fie rușine, nerușinaților!”, apoi îi trimite pe toți actorii la colț și îi spală regizorului limba cu săpun.

(Cu)cuieînfrunte

Teatrul de luni de la Green Hours (ROU)
Avem aici de-a face cu o poveste clasică de la penitenciarul din Galați, unde toți deținuții își bat cuie în frunte în semn de protest, cînd nu le convine ceva. Bineînțeles, nimeni nu-i bagă în seamă, considerînd absolut cretină această formă de protest. Ei se resemnează privind partea plină a paharului: măcar au locuri noi de care să-și agațe hainele.

Dumnezeul Nijinsky

Teatr Wierszalin (POL)
O piesă profund filosofică, ce dezbate o problemă la care desigur ne-am gîndit toți. Cum ar fi ca Dumnezeu să fie ninja? Să apară și să dispară aruncînd fumigene, să se agațe de tavan în locuri unde nu l-ar observa nimeni și în loc de molime cu lăcuste să arunce cu stelute ninja? Pînă la urmă, Biblia spune că omul este făcut după chipul și asemănarea lui, iar ninja sunt și ei oameni. Deci, de ce n-ar fi Dumnezeu un ninja?

Noaptea

Teatro del Velador (ESP)
Din nou, o piesă care ne pune pe gînduri. Se prezintă un paradox ce a pus omenirea pe gînduri de la Platon încoace: Noaptea urîții arată mai bine, dar majoritatea oamenilor dorm și cînd dorm sunt mai urîți decît de obicei pentru că li se relaxează fața și arată lobotomizați. Așa că se pune întrebarea, cînd e mai bine să fii urît, ziua sau noaptea?

Orașul cu un singur locuitor

Compagnie de la Gare (FRA)
Un orașel are un singur locuitor. Acesta este

extrem de fericit. Poate să se ducă la baie cu ușa deschisă, nu stă la cozi și poate căsca fără să pună mîna la gură. Și, cel mai important, poate mîncă usturoi oricînd vrea. Avantajele vieții de antisocial sunt greu de negat.

Judecata poveștilor sau cine are dreptate

Un spectacol interactiv pentru copii de Marian Rălea, realizat cu studenții secției de Actorie din cadrul Universității „Lucian Blaga” Sibiu
Această piesă are un răspuns simplu. Evident că Marian Rălea are dreptate, pentru că el este Magicianul și nu ne-a învățat niciodată de rău.

Faust

The Basement Theatre (GEO)
Dom'le, Faust nu era nenea ăla care a scris Goethe?

Femeia ca un câmp de luptă în războiul din Bosnia
Universitatea „Lucian Blaga” Sibiu & Teatrul Național „Radu Stanca” Sibiu (ROU)

Din nou avem de-a face cu un titlu lung, care explică toată piesa. Întrădevar, o metaforă adîncă. Femeia este ca un câmp de luptă în războiul din Bosnia. Uneori e plină de tranșee, alteori mai găsești gloanțe cu uraniu sărăcit pe suprafața ei. Cert este că la orice femeie riști să mori în chinuri dacă încerci să înaintezi prea repede.

Însemnările unui nebulă

Deutsches Theater Berlin (DEU)
Deci fiți atenți. Soarele de fapt nu dă lumină. Este o oglindă imensă în care se reflectă lumina care vine de fapt de la pămînt. E pusă acolo de șerpilieni ca să ne prăjească. De aceea nu e bine să ieși ziua din casă. Și să nu credeți niciodată în atomi. De fapt obiectele sunt făcute din niște obiecte la fel dar mai mici, spre exemplu scaunele din niște scaune extrem de mici puse unul peste altul. Gravităția este o minciună și culoarea bej nu există, fiind doar o iluzie optică. Restul aflați la spectacol, dar să nu spuneți la nimeni, că spionii reptilienii sunt printre noi!

Radu Alexandru

Strada vorbește, noi o ascultăm

Plimbăreți cum ne știți, am dat o raită pe străzi, să legăm prietenii noi cu oamenii veniți la FITS. Nu am reușit să facem schimb de id-uri de mess cu nimeni, însă ne-am dat seama că nu sîntem singurii care nu sîntem din Sibiu.

Laura, o iubitoare de acrobații

Este a doua zi în care vin la festival. Am fost și ieri la fanfara celor din Franța. A fost foarte frumos, toată lumea a aplaudat și acum aștept spectacolul de diseară, cu acrobații pe fațada hotelului.

Laura, Sibiu

Păi, fiindcă este 1 lunie, am ieșit cu fetița mea în oraș. Se bucură foarte mult de spectacolul ăsta. Acum s-a dus să ceară autografe de la fanfara asta, că nu știu cum se numesc.

Ioana, Sibiu

Am fost la o piesă poloneză, numită *Dumnezeul Nijinsky*. Foarte fain a fost. Păcat că în prima jumătate a spectacolului au plecat cițiva spectatori din sală. Mi-au plăcut și decorurile deși era puțin cam întuneric în sală. M-am simțit ca la cinematograful. Poate și din cauza subtitrării. Pe această cale aș vrea să le transmit organizatorilor să facă ceva cu subtitrarea, pentru că e pusă prea sus și poate crea probleme la gît.

Elena, Sibiu

Mi-au zis niște prieteni că aseară au fost la un concert de fado al unei trupe suedeze. M-au făcut curios și acum mă duc să văd dacă mai cîntă și unde. Vreau să îi fac prietenei mele o surpriză, pentru că îi place foarte mult genul ăsta de muzică. Poate așa o să mă ierte că am stat aseară mai mult cu băieții la bere.

Francisc, Sibiu

Merg joi la un spectacol de comedie numit *Artis-tul*. Am căutat niște recenzii pe internet să văd cum este. Nu am găsit mare lucru, așa că o să mă conving personal dacă e bun sau nu. Și mai vreau să văd și niște spectacole de acrobație.

Mircea, Sibiu

Mi-au zis niște prieteni de la bloc că e show mare în centru și am venit și eu să văd care e treaba. Acum, după cum vedeți, nu mai e nici un show. Eu credeam că e cu muzică, cu de-astea, nu cu teatru. Dacă vreau să văd o poveste, îmi iau un film de pe net. La teatru mă ducea bunică-mea cînd eram mic și mereu mă plictiseam.

Paul, Sibiu

Am ieșit cu soția în oraș, să ne plimbăm, și am văzut lume multă pe Bălcescu. Ne-am oprit să vedem despre ce este vorba. E frumos, cîntă băieții ăștia la tobe. La teatru probabil o să mergem în week-end, că avem mai mult timp liber.

Emil, Sibiu

Am venit ieri și am de gînd să rămîn pînă la sfîrșitul festivalului. Îmi pare rău că am pierdut niște spectacole pe care îmi doream să le văd, dar a trebuit să muncesc pînă acum, ca să îmi permit zilele astea libere.

Vicențiu, București

FITS 2010. Questions by Academia Cațavencu

Vrei un tricou? Sau chiar două?
Nu ezita: îmbracă-te!
Unde ne găsești?
Simplu: la Teatrul Național „Radu Stanca”.
Grăbește-te. Măine va fi mai rău!

Matei Vișniec: „Mi se părea atunci că băutura avea un sens, era o formă de rezistență culturală și politică”

Anul acesta a fost nominalizat la premiile UNITER pentru piesa *Despre senzația de elasticitate* când pășim peste cadavre. În cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu este prezent cu *Femeia* ca un câmp de luptă în Bosnia. Pentru un necunoscător, titlurile acestor piese ar suna aproape morbid. Cu toate acestea, Matei Vișniec pare un optimist incurabil, un dramaturg fermecat în aceeași măsură de circ și război, un om căruia încă îi place presa scrisă.

Reporter: Când erai copil ați fost impresionat de un spectacol al ciroului din Rădăuți. Cît a lipsit să fugiți cu trupa ciroului?

Matei Vișniec: Eram impresionat de fiecare dată când venea ciroul, toată viața orașului înflorea, se întâmpla ceva miraculos. Brusc, orașul se colora, erau alte sunete, oamenii își afixau zîmbetele. Vedeai altceva pe fețele lor. Sosirea ciroului era un eveniment care perturba în bine viața orașului. Dintr-o dată, intra în oraș puțină magie de cîte ori veneau animale și trapeziștii, acești saltimbanci, care transformau totul. Toate aceste apariții ale ciroului mă impresionau, pentru că se întâmpla ceva miraculos și simțai că dincolo de viața noastră destul de monotonă este o altă viață și, deodată, începeai să fantasmezi la această altă viață care, după cinci zile pleca și trebuia să aștepti încă un an pentru ca să mai revină această formă de viață exuberantă, plină de dialog cosmic. Saltimbancii, artiștii de circ mi-au marcat viața și m-au învățat să-i privesc, să îi aștept, să îi iubesc pe ei și ideea de spectacol.

Rep: Apăreți în manualele școlare. E

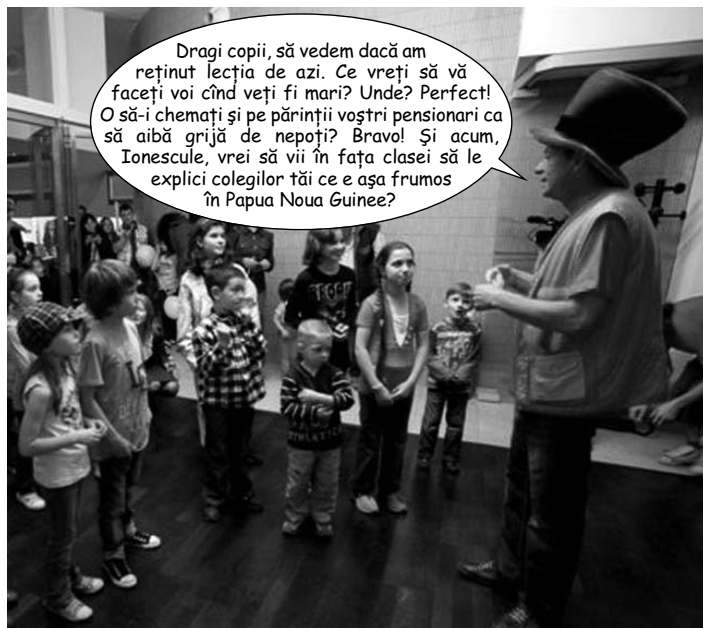
flatant?

M.V.: Eu nu am citit aceste manuale școlare. A fi în manual nici nu mă entuziasmează, nici nu mă lasă rece. Singur am învățat, la un moment dat, când eram în școală, autori care figurau în manuale și, după aceea, au fost scoși. Dar, ceea ce constat de vreo 25 de ani, este altceva. Și anume, piesele pe care le-am scris în 1984, 1983, 1985, 1986 se joacă în continuare și sînt cîteva generații care le-au descoperit și redescoperit. Tineri care nici nu erau născuți la vremea aceea, când scriam aceste piese, se îndrăgostesc de ele.

Rep: Piesa cu care sînteți prezent la festival se numește *Femeia ca un câmp de luptă în războiul din Bosnia*. V-a ajutat

cariera de jurnalist atunci cînd ați scris-o?

M.V.: Sigur, este născută din viața mea de ziarist, pentru că eu sînt de douăzeci de ani ziarist la Radio France International și sunt impregnat de mizeria lumii. A face jurnalism, astăzi, înseamnă a lucra cu informația, iar în proporție de 90%, informația este despre oroare, despre ceea ce se întâmplă pe planetă, informație pesimistă, neagră. Războiul din Bosnia, care a început în 1992 și s-a încheiat în 1996, a fost oroarea în plus la granița cu România. Oroarea la ușa noastră. Eram foarte afectat de ceea ce se întâmpla atunci. Citeam bineînțeles, transmiteam zilnic despre bombardamente, despre morți, despre civili, despre femeile care erau luate din

Dragi copii, să vedem dacă am reținut lecția de azi. Ce vreți să vă faceți voi cînd veți fi mari? Unde? Perfect! O să-i chemați și pe părinții voștri pensionari ca să aibă grijă de nepoți? Bravo! Și acum, Ionescule, vrei să vii în fața clasei să le explici colegilor tăi ce e așa frumos în Papua Noua Guinee?

Am observat aici, la dumneavoastră, un obicei interesant: de cîte ori se strîng trei-patru muzicanți să cînte, într-o piață, se adună imediat cîteva zeci de cetățeni la costum, care vor să danseze pînă la epuizare Pinguinul, împotriva taxelor.

Instantanee de viață: Magicianul le explică tinerilor săi elevi de ce nu mai poate face vrăji eficiente în România - o țară întunecată, pe care nici măcar Harry Potter n-o mai poate scoate din gheare lui Bodecort.

Un grup de muziceni veseli și talentați, care stau de prea puțin timp în România ca să realizeze că un saxofon și două tobe sînt arhisuficiente pentru un marș funebru.

Bosnia, despre asediul de la Sarajevo. Viața unui ziarist se poate intoxica cu informația pe care o transmite. Dacă scrii despre oroare fără a încerca să faci ceva ca să o oprești este aproape inuman, aproape că te întrebă „Eu fac jocul cui?”. Cîți ani să tot transmiți despre oroare și sa nu încerci să faci ceva concret? Noroc că ziaristul Radu David, scriitor, care și-a asumat partea de acțiune sub forma culturală, a scris o piesă, cum spunea un coleg de generație, Ion Bogdan Letea: „Matei, ai scris o piesă căreia i se potrivește următorul sfârșit: războaiele trec, piesele bune rămîn.” Războiul a trecut, a lăsat răni uriașe, dar piesa mea se joacă încă în Franța, în Macedonia, în Germania etc. S-a jucat în vreo 14-15 țări. Sînt foarte surprins că în piesă a tratat ceva universal, uman, despre război, nebunia naționalistilor, dezacordurile dintre femei și bărbați, dezacordurile dintre femeile care ramîn în spatele frontului. Asta e o piesă în care le-am cerut femeilor să vorbească despre razboi, și nu bărbaților.

Rep: Mai scrieți poezii?

M.V.: În '84 am scos ultima carte de poezie, prin '87 am plecat din România. După aia, mi-au mai trebuit încă paisprezece ani ca să scriu o carte de poezie, apoi poezia mi-a fost aspirată de teatru.

Recent, traducătorul Nicolas Cavallès mi-a redescoperit poeziile din tinerețe și le-a tradus în franceză. În acest moment, am trei spectacole de poezie în Franța, care circulă. De altfel, chiar aici la Sibiu, este un spectacol de poezie, venit din Franța, creat de Compania Delagare.

Rep: Ați făcut parte din boema literară a anilor '70 - '80. Se bea mai bine atunci, mai mult?

M.V.: Mi se părea atunci că băutura avea un sens, era o formă de rezistență culturală și politică. Se bea mult, aveam

mai mult timp ca astăzi sau, în orice caz, era un alt ritm. Toate orizonturile erau închise. Pe atunci alcoolul, sexul, dragostea, bancurile politice, seratele literare dădeau tot atîtea forme de viață, de rezistență, de comuniune. Îmi amintesc de nopțile pe care le petreceam cu băieții din generație, de zilele pe care le petreceam cu colegii mei de breaslă scriitoricească. Sigur că alcoolul era un fel de refugiu, era un fel de balsam universal, servea la stimularea imaginației deseori, pentru că dacă beam la ora aceea era pentru a intra într-un delir suficient de interesant mai degrabă, pentru a aveam o distanță față de mizerabila viață reală pe care o duceam noi și alții. Acum, nu știu dacă s-a băut mai mult atunci decît acum, dacă cred că atunci s-a băut cu mai mult sens decît acum.

Rep: Cum e Parisul pe criza asta?

M.V.: Parisul încă nu este criză. E în criză cultura franceză, poate. Traversează o criză de identitate, caută alte căi, suferă din cauza faptului că lumea anglo-saxonă începe să lucreze cu modele universale, planetare. Dar Parisul rămîne pentru mine locul în care, oamenii cu adevărat inteligenți, fini, care caută autenticitatea, vor veni să se regăsească, să se reculeagă, să se refugieze, eventual, pentru că modelul de subcultură anglo-saxonă care se formează acum, cel prognozat de filmele hollywoodiene, de clipuri, de televiziune, de serialele mai mult decît imbecile, făcute pe bandă rulantă, făcute nu numai de americani, toate acestea nu pot intra în conceptul de cultură, nu pot modela sufletul uman, nu pot vorbi despre viitor și prezent. Toate acestea sînt bunuri de consum, sînt entertainment eventual, sînt un fel de surrogate de distracție. Oamenii care trec de această capcană a subculturii distractive vor avea întotdeauna nevoie de Paris. Într-un fel, la Paris mă simt în rezistență culturală la fel cum mă

simțeam și în România, dar o altă rezistență, împotriva altor forme de rău.

Rep: Ce consumați mai mult: radio, tv sau presă scrisă?

M.V.: Presa scrisă, în primul rînd, pentru că este o sursă de informație inteligentă, unde mai poți găsi și analize, dar și pagini în care sînt expuse păreri pro și contra, dezbateri. Pe locul doi este radioul pentru că, uneori, și la radio se mai spun lucruri inteligente. La radio nu sînt obligați să își arate bicepsii, sîinii sau ochii frumoși. Se face mai puțin circ la radio. Poți să asculți cu puțin mai multă încredere, ba chiar în timp ce faci altceva, tăind castraveți sau făcînd șnițele la bucătărie, în timp ce televizorul este o capcană care se instalează în creierul nostru, care nu este deloc interactiv, te paralizează total și te paralizează, în cele din urmă.

Rep: Ce spectacole v-au plăcut din cele prezentate în cadrul FITS?

M.V.: Berlin Alexanderplatz al lui Galgoțiu m-a emoționat. Mi se pare un fel de simfonie teatrală. Mi-a plăcut din toate punctele de vedere, profund, integral. Mi-au plăcut actorii, estetica, regizorul.

Rep: Tema ediției de anul acesta a festivalului este Questions. Vă macină vreo întrebare la care nu ați găsit răspunsul?

M.V.: Bineînțeles. De exemplu, de ce vin de zece ani la Festivalul de Teatru de la Sibiu, de ce mă duc de 20 de ani la Festivalul de Teatru de la Avignon, de ce la vîrsta de 54 de ani cred în continuare că literatura este cea care ne poate da răspunsuri esențiale, de ce cred în continuare că teatrul, în ciuda faptului că este formă de artă care se îndepărtează din ce în ce mai mult de cuvînt, va trebui, într-o bună zi, să revină la cuvînt. Iată, întrebări peste întrebări.

Simona Rădoi

Urmează ultima bucată din repertoriul nostru, sugestiv intitulată Romanța mea de despărțire. Pînă la finalul piesei spectatorii sînt rugați să iasă din sală în liniște, fără panică, și să prezinte pașapoartele la control.

Tablou din Orașul cu un singur locuitor, o dramă nu foarte SF, inspirată de realitățile sociale dintr-o țară din estul Europei, cu prea mulți spectatori care nu muncesc.

La revedere, Sibiu! Ne revedem mîine, la Știrile Pro TV, Știrile Antenei 1 și la cele de la RTV! Nu cred că facem mai mult de o zi pînă la Palatul Victoria, în condițiile în care am programat patru opriri la stații Peco, pentru alimentare cu benzină incendiară fără plumb.

Coridorul de foc în acțiune. Fragment din ultimul act, în care personajele principale ies din scenă în mare viteză și o cotesc spre București, ca să dea foc guvernului.

Stockholm – Lisabona, via Sibiu

Niciodată nu am crezut că există vreo legătură serioasă între Suedia și Portugalia, în afară de forma de șosetă goală pe care o au ambele pe hartă dar, zilele astea, am putut vedea la Cîsnădioara cum se îmbină muzica celor două țări. Cetatea sub formă de biserică, sau invers, din sat, a găzduit două concerte ale formației

jumătate suedeze jumătate portugheze Stockholm Lisboa Project.

Formația este alcătuită din doi suedezi, Simon Stålspets la mandolină scandinavă și Filip Jers care suflă în tot soiul de chestii împreună cu doi portughezi, Sérgio Crisóstomo la vioară și

Liana la ea însăși, din voce. Concertul a avut loc la înălțime, biserica sub formă de cetate sau invers fiind amplasată la câteva minute de mers pe jos, în pantă, spre dezamăgirea prietenilor noștri obezi și fumători. S-a meritat efortul, în schimb. Locul arată foarte bine și se potrivea perfect cu muzica folk de inspirație aproape medievală, combinația dintre cele două reușind să creeze o atmosferă sobră, impunătoare, dar caldă în același timp. Bine, caldă pînă cînd a coborît un val de frig din munți, pe la jumătatea concertului. Din fericire, muzica a ajutat spectatorii să îl ignore.

Spațiul unde a avut loc concertul s-a umplut rapid de o mulțime pestriță, formată din invitații ai festivalului, curioși și chiar țărani din sat, cu fesul peste urechi. Cîțiva au plecat rapid, dezamăgiți că nu era muzică de lipit bani în frunte, deși cîteva dudui cu preferințe muzicale ușor de ghicit au rămas în urmă, să aplaude în ritmul muzicii, deranjînd puțin mulțimea cu comportamentul lor de nuntaș de la țară. Și că veni vorba de nuntă, multe dintre cîntece au fost de nuntă, de inspirație nordică. Repertoriul a fost vast, variind de la influențe de fado la polka, de la un ton vessel, la unul melancolic. O altă parte interesantă a concertului a fost faptul că au păstrat melodiile mai sărite din tipar pentru bis, surprinzînd plăcut cu niște ritmuri complet diferite de ceea ce cîntaseră pînă atunci. Spre exemplu, cei trei bărbați din trupă nu și-au pus vocile la contribuție decît la sfîrșitul concertului.

Pe mine personal, cel mai tare m-au atins două cîntece despre tort. Foarte bune de altfel, dar m-am abținut cu greu să nu țip către Simon „Hai omule, nu ne mai povesti atîta despre el, mai bine dă-ne și nouă o felie”. Dar nu exista nici o felie de tort pe nicăieri. Tortul era o minciună.

Nu știu dacă a fost meritul concertului, sau al altor factori, dar am plecat de acolo destul de calm și împăcat cu ordinea universului, cu toate că îmi era extrem de foame de tort. Muzica a fost foarte liniștitoare și originală, dar nu pot să spun că e accesibilă. Nu e genul de muzică pe care să o ascuți acasă, în timp ce ștergi praful, sau la crîsmă, între două beri. E genul care poate fi apreciat doar în acel tip de context: pe scaun, în fața trupei, în vîrf de munte.

Radu Alexandru

Exclusiv pe perioada FITS 2010: Ofertă specială de abonare

**Nu pierde din ochi
oferta noastră!**

Trimite cuvântul **CATAVENCU**
prin SMS la 7455* și te poți abona la

Academia Cațavencu

pe 4 luni.

Ba mai mult, primești revista, gratuit, încă o lună.

Valoarea unui SMS este de 10 euro plus TVA, la cursul BNR din ziua plății.

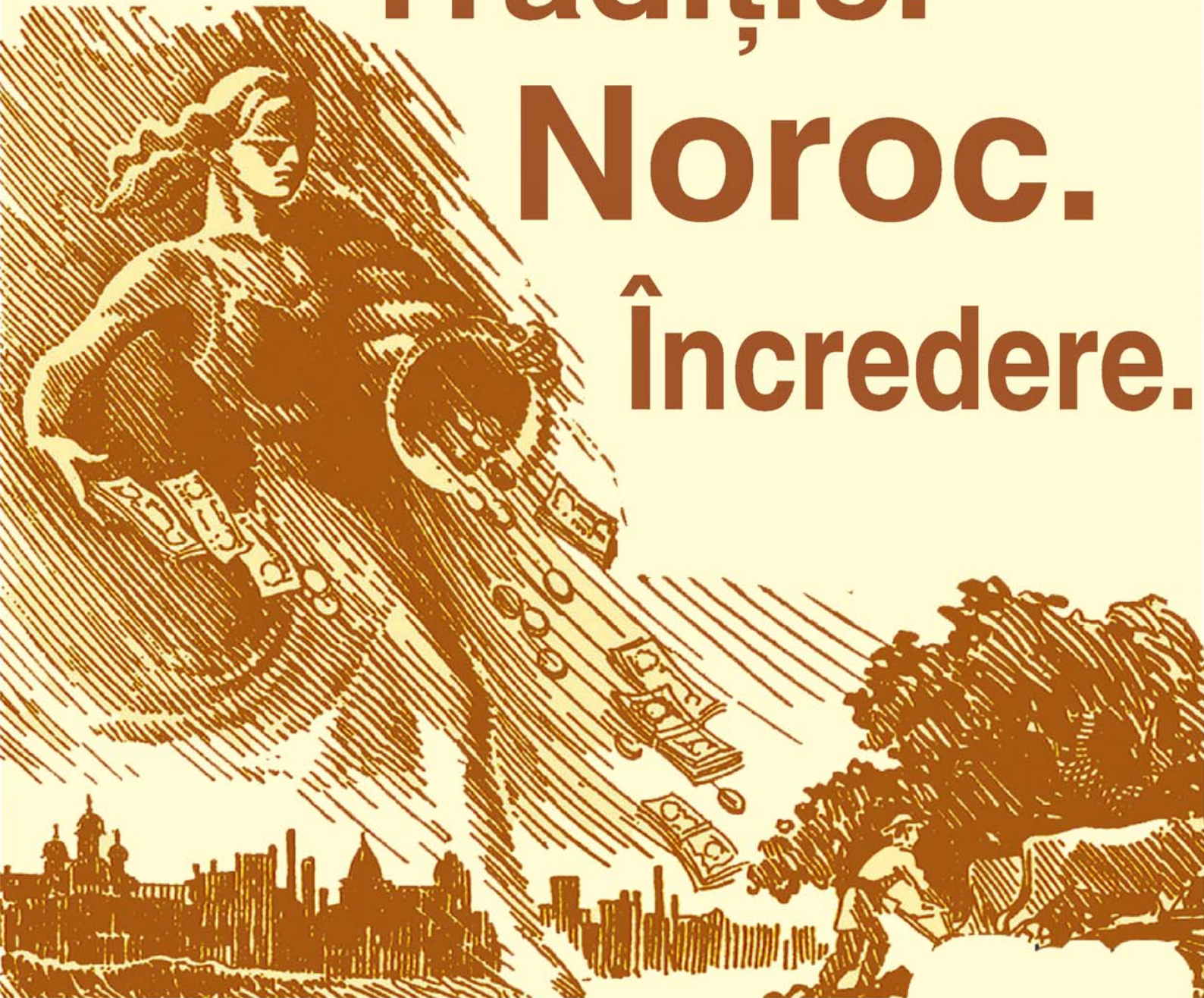
* Număr valabil în rețelele Orange, Vodafone și Cosmote.

* În rețeaua Vodafone, costul unui SMS de răspuns este de 0,95 euro.

loteria
română

Tradiție.
Noroc.
Încredere.

DUMNEZEUL NIJINSKY

Spectacolul regizorului polonez Piotr Tomaszuk începe cu vestea: „Diaghilev este mort” – fondatorul faimoasei companii „Les Ballets Russes” moare la Veneția. „Serghei, voi dansa pe mormântul tău”, îi promise odată Nijinsky fostului său impresar și iubit. Păpușa va dansa pe mormântul păpușarului. Unul dintre cei mai fascinanți dansatori ai istoriei, Vaslav Nijinsky, aflat la sfârșitul carierei sale, își duce zilele în azilul de nebuni din Kreuzlingen, bolnav de schizofrenie, îndeplinind o slujbă de pomenire pentru Diaghilev, pentru relația lor ca semn al destinului său, dar și pentru sine însuși. Această slujbă este, de fapt, ultima sa spovedanie, dar și ultimul său spectacol pe care îl dă în fața fantomei lui Diaghilev. El este ajutat de câțiva nebuni de la azil cărora le delegă roluri de dansatori și de spectatori, devenind în același timp și diaconi ai bisericii sale.

Bazat pe *Jurnalul* lui Nijinsky din perioada celor trei săptămâni pe care acesta le-a petrecut în Elveția, înainte de a fi internat într-un sanatoriu, spectacolul alternează amintiri despre viața sa

cu incantații, clinchete delicate de clopote cu innuri cântate pe patru voci – muzică pe care interpretează fragmente din rolurile sale din baletul *Petrushka*, *După-amiaza unui faun* și *Sărbătoarea primăverii*. Nijinsky – interpretat de Rafał Gąsowski, un actor deosebit de expresiv, înalt, aproape translucid –, cu buzele mănjite de un ruj roșu aprins, ca o cocotă, posedat de demonii săi, strigă și re trăiește patimile prin care a trecut în viața sa personală și în cariera sa de dansator: seducția și abuzul, adulația și respingerea. Limbajul său corporal contorsionat ilustrează dansul lui Nijinsky: un dans ce era odată expresia dumnezeirii sale, devine acum reverberația unei minți care se descompune. Între dans și Nijinsky nu mai există delimitări, dar apare întrebarea „Care este sursa dansului, Dumnezeu sau Diavolul?”, iar atunci Nijinsky trebuie să aleagă, identificându-se, în final, cu Iisus.

Această blasfemie plină de emoție melodramatică vine din partea unui teatru polonez care, hrănit din tradiții teatrale vizionare și experimentale precum cea a lui Grotowski sau Kantor, nu poate decât să-și asume sarcina de a trece dincolo de granițele emoționale și intelectuale ale omului, fie el actor sau spectator. Însă Teatr Wierszalin nu este cunoscut doar pentru spectacolele controversate, ci și pentru numeroasele premii: trei premii *Fringe* la Festivalul de la Edinburgh și *The Silver Order of Merit for Polish Culture Gloria Artis*, acordat de Ministerul Culturii Polonez pentru promovarea culturii poloneze. Piotr Tomaszuk ne pune în față o experiență teatrală tulburătoare – exorcizarea și crucificarea lui Nijinsky. Polonezul care nu a trăit în Polonia, dar se putea ruga doar în limba maternă, devine un simbol pentru conștiința hristică a poporului polonez, care seamănă propriile suferințe cu patimile lui Hristos.

Ioana Mălău

Ghidul copilăriei retrocedate

Ce-ar fi dacă am putea să contopim trecutul cu viitorul? Cum ar fi dacă noi, cei din trecut, ne-am putea întâlni cu noi, cei din viitor? Cum ar arăta un astfel de spațiu, în care trecutul ar continua să se deruleze nestingherit, vegheat de eul său maturizat?

În viziunea scrisă de Andrei Codrescu, Gavriil Pinte și Florentina Mocanu, transpusă scenic prin viziunea regizorală a lui Gavriil Pinte, acest lucru este posibil. Spectacolul propune spectatorilor să fie martorii unui spațiu ideal, în care două forme ale aceeași entități se întâlnesc într-un spațiu al amintirilor și al visării. Spectacolul ilustrează crezul scenaristului: „Ne zic cercetătorii că în lumea cuantică un obiect poate să existe în două locuri în același timp. Experiența mea o demonstrează.”

Ni se propune o incursiune în copilăria lui Andrei Permuter – viitorul Andrei Codrescu, evreu care a trăit în Sibiu până la vârsta de 19 ani, când a fost vândut, împreună cu mama sa, statului israelian, dar întâmplarea a făcut să ajungă în America. Momentul care declanșează incursiunea în trecut este întâlnirea de 25 de ani de la terminarea liceului Gheorghe Lazăr din Sibiu a promoției 1965. Sărbătoarea începe încă de la intrarea în locația spectacolului, când spectatorii sunt, rând pe rând, invitați la eveniment, iar venirea lor este anunțată public. Spectatorul este introdus în spațiul de joc, este integrat spectacolului dinainte de a ajunge în sală; fotografii, personificări ale amintirilor, sunt luate fiecăruși invitat, în fața unei oglinzi care permite accesul într-un spațiu al visării.

Spectacolul este plin de semnificații, metafore și simboluri ale unei copilării pe alocuri fericită, pe alocuri plină de suferință – „Am avut marele noroc să copilăresc la Sibiu, protejat de o liniște profundă care a fost în parte natura orașului și pe de alta, frica unei lumi adulte șocată de dictatura la muțenie”. Spațiul de joc este construit ca o personificare a timpului și a memoriei: un decor complet alb, cu benzi care se derulează o dată cu timpul, cu biciclete acționate de cei care declanșează amintirile și fac timpul să se deruleze, înaintea sau înapoi, cu două părți identice, și un spațiu median în care Andrei Permuter și Andrei Codrescu, copilul și bătrânul aceeași entități, se descoperă și se studiază, în încercarea de a se accepta reciproc, pentru a deveni

aceeași ființă.

Decorul alb, cu costumele în variații de alb și negru, recuzita, muzica (vocală și instrumentală), luminile acționate de dinamul bicicletelor, elementele specific naționale, cu costume și instrumente tradiționale și, nu în ultimul rând, machiajul, potențează jocul actoricesc și creează un spectacol total cu intensități dramatice alternante.

Metaforele care caracterizează spiritul românesc pot fi deslușite de-a lungul spectacolului: ipocrizia profesorilor care l-au torturat pe adolescent pentru pasiunea sa pentru poezii, dar l-au adorat și idolatrizat pentru aceeași pasiune, când s-a întors celebru și faimos, muțenia și docilitatea cu care ne lăsăm conduși și ne acceptăm destinul, așa cum, însăși Miorița, „blestemul nostru național”, sintetizează psihologia românească, cămașa roșie a profesoarei de rusă, cu care cei prezenți se lasă învăluți și care va fi rapid înlocuită de tunica și căciula verde care, în dansul lor sălbatic, cotropesc tot ce le stă în cale.

Andrei Codrescu, devenit un scriitor de succes în America, revine la Sibiu după 25 de ani și descoperă România anilor '90: se așteaptă venirea americanilor (Andrei, avem nevoie de medicamente), se nasc micii întreprinzatori (să ne deschidem o tipografie), iar vechii comuniști înrăiți (profesorii), s-au preschimb în susținători ai capitalismului. Andrei reîntâlnește și re trăiește iubirile copilăriei sale adolescente (trei colege și profa de rusă), re trăiește examenul de Bacalaureat. Acesta este momentul în care Andrei, cel din prezent, divulgă lui Andrei din trecut și profesorilor săi cum va evolua viitorul. Acesta este momentul în care cei doi luptă, unul pentru prezentul și viitorul său, celălalt, pentru a integra ființei sale copilul care-i lipsea. *Ghidul copilăriei retrocedate* vorbește despre integrarea copilului rămas în Sibiu-ul copilăriei, în ființa scriitorului Andrei Codrescu, reîntors să își reclame copilăria sau să o valideze pe cea artificial creată în ființarea sa.

Gabriela Popa

UN EVENIMENT REFLECTAT DE

TVR CULTURAL

FESTIVALUL INTERNATIONAL DE TEATRU DE LA SIBIU

EDIȚIA a XVII-a
28 MAI - 6 Iunie 2010

Ambient la Sibfest 2010 - Oalegere naturală de susținere a culturii

Cădem comunități. De 17 ani Impresarii.

ambieni. clubul deosebit.

partener principal

Rami Be'er, simplitatea unui geniu

Impresionată de spectacolele prezentate în cadrul FITS 2010 de către Kibbutz Contemporary Dance Company, am avut curiozitatea de a-l cunoaște personal pe cel care a dat viață show-urilor *Aide Memoire* și *Upon reaching the sun*, reprezentații care au reușit să transforme Festivalul Internațional de Teatru într-unul „al aplauzelor”, după cum spunea cineva. Ingeniozitatea, munca, pasiunea, dar și respectul față de public, i-au adus coregrafului israelian o mulțime de laude și, deși pare un om „greu de atins”, am reușit să-i fur lui Rami Be'er câteva momente cu puține timp înainte de începerea celui de-al doilea spectacol din cadrul FITS. Atenție la detalii și la ce se petrece pe scenă, cu zâmbetul rezervat, coregraful, în esență sa este un om simplu și modest.

Reporter: Munca pe care o depuneți în această companie pare a fi una asiduă. Presupun că vă antrenați zilnic, care este programul „succesului”?

Rami Be'er: KCDC reprezintă un stil de viață atât pentru mine cât și pentru dansatorii. Programul nostru începe la 7 dimineața, după care avem un scurt moment de respiro. Antrenamentul continuă pînă la orele 18. A doua zi o luăm de la capăt. Acest lucru se întâmplă șase zile din șapte, doar așa reușim să excelăm. Este singura cale ca spectacolele noastre să fie perfecte.

Rep.: Care este povestea care v-a transformat în directorul artistic al Companiei Kibbutz?

R. B.: Compania de dans contemporan al cărui coregraf sunt numără peste 60 de oameni și își are rădăcinile în Nordul Israelului, în zona denumită Kibbutz, o comunitate ce nu și-a uitat tradițiile, ce se bazează pe agricultură. Acolo ne desfășurăm antrenamentele. Cum am ajuns aici... e simplu. Pentru că familia mea iubea arta, am fost crescut și eu în același spirit. M-am apucat de dans și grație distinsei doamne, Yehudit Arnon, fondatoarea KCDC, al cărui elev am fost și eu am reușit să mă „strecor” în cadrul companiei. După mulți ani de muncă, devotament și, mai ales, pasiune, am reușit, în 1996 să devin directorul artistic al companiei. De atunci și pînă astăzi, munca mea și a întregii echipe este prezentă în întreaga lume, pe scenele diferitelor festivaluri.

Rep.: Spectacolul *Aide memoire* mi s-a părut perfect. Și pentru că mi-ați spus că vă antrenați zilnic, tind să cred că viața personală a fiecărui membru din echipă este cumva lăsată pe planul al doilea. Care sunt compromisurile pe care aceștia

sunt nevoiți să le facă pentru a gusta din plăcerea succesului?

R. B.: Dacă ești dansator, trebuie să privești această meserie ca pe un stil de viață și asta pentru că îți petreci majoritatea timpului în sala de repetiții unde te antrenezi și nu-ți mai rămâne timp să te gândești sau să îți dorești să faci și alte lucruri. E ca un legământ între pasiune, trup și suflet. Trebuie să-ți dedici viața și sufletul mișcării trupului, trebuie să ai grijă de el, să ai grijă ce îi oferi să mănânce și, mai ales, să-i oferi destul somn. Trebuie să fii în cea mai bună formă și mai ales trebuie să fii responsabil! Ca și coregraf, sunt obligat să am grijă nu numai ca show-ul să iasă bine, ci sunt obligat să mă interesez exact ca un părinte, de condiția fizică și psihică a fiecărui membru din echipă. Seara când ajung toți obosiți acasă și îți aduc aminte că a doua zi o iau de la capăt, pentru a nu fi demoralizați sau să simți dorința de a renunța, încerc să-i motivez și să le amintesc zi de zi că ceea ce fac îi reprezintă, că trupul, mintea și

sufletul lor sunt un singur univers. Am devenit un fel de părinte spiritual... deși de multe ori îi mai cert.

Rep.: Spectacolele pe care le creați sunt extrem de emoționante. Din ce se clădește sursa dvs. de inspirație? Care este muza ideilor?

R. B.: Sursa de inspirație a spectacolelor mele își are rădăcina în pura realitate. Viața în sine mă inspiră extrem de mult. De multe, ori muzica este cea care îmi devine muză. Când o aud, îmi apar în minte sute de imagini și mișcări pe care mai apoi le transform în ceea ce se poate observa în spectacolele noastre. De asemenea, sunt inspirat de oamenii care trec zilnic pe lângă mine, de mișcările lor și chiar dansatorii mei reprezintă o sursă de inspirație. Arhitectura, pictura, poezia, articole de ziare, animale, felul în care se propagă lumina, de fapt toate lucrurile care au viață reprezintă o sursă vie de metamorfozare în pași de dans.

Rep.: Cum ați simțit publicul de la Sibiu? A fost pe placul dvs.?

R. B.: Publicul din România este extrem de cald și receptiv. Am simțit și asta mă bucură enorm, că spectacolele mele au reușit să creeze o conexiune între ei și mine, căci în fond, show-urile la care aceștia au putut lua parte nu sunt altceva decât o extensie a personalității și spiritului meu. Marea de aplauze în care am fost scufundați m-a făcut să realizez încă o dată că dansul și chiar muzica pot crea o punte de legătură, pot rupe barierele și distanțele atât religioase cât și culturale sau chiar istorice.

Andreea Radu

Inter-culturalitate PE DIAGONALĂ

Stockholm Lisboa Project a prezentat, în biserica din cetatea Cishnădioara, un spectacol inedit, în care patru artiști de mare clasă au vrăjit publicul prezent la marele eveniment. *Pe diagonală* este un proiect inter-cultural, de muzică fado, care și-a propus să valorifice tradițiile și civilizațiile dintre Suedia și Portugalia.

Multitudinea direcțiilor consemnate în muzica secolului nostru și complexitatea repertoriului stilistic eterogen au constituit argumente care au asigurat muzicii fado o evoluție strălucită. Deși stilul fado are origini vechi, s-a conturat abia în secolul XIX; s-a născut la Lisabona și reprezintă o combinație dintre muzica tradițională portugheză și a ritmurilor sclavilor africani. Cuvântul provine din latinescul *fatum* și înseamnă destin. Fado este caracterizat de versurile melancolice care au ca subiecte sărăcia oamenilor, se referă adesea la trecutul maritim glorios și înfățișează, mereu, câte o dorință puternică pentru ceva.

Vioara, mandolina, muzicuța și vocea imperturbabilă a interpretei au fost adevărate bijuterii pentru spectatori. Printre vibrații și inflexiuni ale vocii, au tânguit despre Lisabona – orașul în care a originat stilul fado, și în premieră din Portugalia (subiect care o emoționează în mod deosebit pe interpreta pentru că îi amintește de bunica ei – ne-a mărturisit), nuntă – momentul din biserică în care preotul pune întrebările, două stiluri de polka, și în premieră o melodie de dragoste. Necesitatea spectatorilor de a se relaxa și deconecta de viața de zi cu zi, a fost satisfăcută prin buna dispoziție, însuflețirea pasionată, entuziasmul cu care au interpretat ansamblurile de simboluri regăsite în versurile muzicii fado. Vitalitatea și energia instrumentelor, dinamismul și calitățile vocale au adus un bun gust și un adevărat cult pentru arta muzicală, artiștii depășind stadiul de interpretare și aducând în scenă adevărate trăiri spirituale și emoții.

Relația dintre artiști a marcat o bună organizare și o armonică distinctă, iar spațiul în care s-a desfășurat evenimentul a contribuit pe deplin la incontestabilul rezultat. Publicul s-a ridicat în picioare și a aplaudat, fapt pentru care artiștii s-au întors pe scenă să încante prin încă trei melodii.

Carmen Stroia

vodafone

Prea aproape de Soare, prea departe de Pământ

Seara de 1 iunie: multă lume, multă agitație, sala în fum, suflete tensionate de curiozitatea stărnită de ceea ce va avea să apară pe scenă odată cu participarea noastră, cu greu intrați în incinta Casei de Cultură a Sindicatelor, la spectacolul de dans al companiei israeliene Kibbutz Contemporary Dance Company intitulat *Aproape de Soare*.

O metaforă în cheie teatrală pentru apropierea noastră de esența lucrurilor, o filosofie încastrată în dramaturgia spectacolului, *Aproape de soare* a fost și un show real de lumini, cu o muzică ce păstrează interesul publicului. Face parte din seria acelor ritualuri scenice în care neantul spectacologic caută spațiul prin forme vii și posibilități multiple de comunicare a mesajului artistic. Propulsat de energia zecilor de reflectoare, spectacolul își domină publicul din primele momente prin mișcarea cosmogonică a actorilor și, cum am spus și mai sus, printr-un fundal sonor conectat la procesul dramatic. Bizarul e parte integrantă a ei, totodată, un punct forte care întreține atmosfera.

Povestea tristă a omului singur, care, în definitive, pot fi chiar EU sau TU, pornește de la premisa ca nouă, oamenilor, ne lipsește ceva: CUNOAȘTEREA. Începând căutarea unui resort care să-i întregască ființa, fata se dezrădăcinează de lumea pe care a abandonat-o, și mai mult, trăiește șocul unei lumi care nu există decât în imaginația. În felul acesta, se naște mitul tragic, de talia celui prometeic sau a entuziasmului Icar. Aștrii nu sunt ce par a fi, pământul este pustiu și cu axul descentrat. Cine s-o înțelegă, cine s-o ajute, cum să răzbească la lumină, dacă nu orbecând spre ea? Riscul este omniprezent, răspunsurile sunt crude.

Light design-ul este fascinant, având în vedere tratarea tehnică ca și partener cu multi volți, însă cu un grad ridicat de expresivitate când vine vorba de învelirea corpurilor dansatorilor. De la două lumini proiectate pe corpul actorului, până la zeci de reflectoare albe, îndreptate spre fiecare dintre cei prezenți pe scenă. De la lumina de „supraviețuire”, când, cu greu, se disting actorii, la cascadele de lumină care răpesc ochiul și-l plasează într-o zonă ireală, aproape agresându-l senzorial. Fantele de lumină bine poziționate pe suprafața scenei pun în valoare aspectele relevante, rămânând să exprime totul sau nimic în fața spectatorilor și, bineînțeles, prin intermediul unei muzici electronice în ton cu tragișmul reprezentației.

La nivel scenografic, Rami Be'er și Maor Tzabar apelează la bambusul utilizat în mai multe moduri, pentru a revela sensuri multiple. Fie că este accesoriu vestimentar, perete translucid în spatele cărora apar actorii, fie stâlpi în jurul cărora aceștia își fac simțită prezența și sporesc conflictul, acesta rămâne un element de bază pe toată durata spectacolului și tot ce se întâmplă pe scenă se află în strânsă legătură cu el. Actorii care ies parcă din cocon, performându-și, fiecare, numărul de dans mă fac să mă gândesc, imediat la pictura daliniană *Geneza*, în care personajul captiv, parcă, în acel ou pământesc își manifestă concomitent dorința de eliberare și de implicare. Un paradox atât de specific artistului expresionist de regăsit și în acest caz.

Această ingenioasă folosire a unui singur material dovedește forță creativă și-mi amintește de *Visul unei nopți de vară* în regia lui Oskar Korusnavas, vizionat la festivalul *Shakespeare*, desfășurat la Craiova în anul 2006, unde blaturile de lemn sau ușile erau aranjate în diverse ipostaze pentru a exprima idei diferite. Tot la nivel vizual am surprins calitatea punerii în valoare a planurilor scenice, spațiul din fundal folosit pentru a susține și întări imaginea protagonistei care și trăiește frământările cu intensitate, iar cel din față, ca un prolog pentru ce va avea să se întâmple. Intrările sunt pline de forță, iar ieșirile se petrec pe neașteptate. Publicul tresare la schimbarea fiecărei scene.

Trecerea de la o etapă la cealaltă a dezvoltării personale poartă semnuri unei inițieri în tainele universului și face trimitere la condiția de spectator al unei lumi care cu greu își mai poate stabili coordonatele. Vorbele plene de înțelepciune din Ecleeziast se potrivesc mesajului rezizoral: „Totul e deșertăciune și goană după vânt”. Universul, văzut ca o fată morgană, care amăgește de pe linia de orizont, o loștrită care acum apare, apoi dispare într-un anonim absolut. Întoarcerea fetei pe pământ corespunde stadiului zero de unde pornise cu aspirații înalte, iar tragedia își face loc odată cu descoperirea condiției limitate a umanului, incompletă, mereu în căutarea un axis mundi din ce în ce mai transparent.

Vlad Dumitrescu-Petrică

lenovo
NEW WORLD. NEW THINKING.™

- **CENTRUL CULTURAL HABITUS** (Biserica Romano-Catolică – intrare din Piața Mică)
 - 10:00 – Conferință de presă FITS - moderator Octavian Saiu
 - 11:00 – Lansare de carte: SĂNGE, SUDOARE & TEORIE. STUDIUL PRIN PRACTICĂ ÎN SPECTACOL de John Freeman (GBR)
- **FACULTATEA DE MEDICINĂ** - Universitatea „Lucian Blaga” Sibiu
 - 10:00 – Workshop: JOCUL ACTORULUI - Nicole Kehrberger (DEU)
- **FACULTATEA DE LITERE ȘI ARTE** - Universitatea „Lucian Blaga” Sibiu
 - 10:00 – Workshop: Elementele primordiale și personajele shakespeareiene. Atelier internațional de costume și paradă stradală - Nic Ularu (USA)
- **LIBRĂRIA HUMANITAS**
 - 12:00 – Spectacol lectură: MOUNTAINBIKERII de Volker Schmidt (AUT), traducerea Alina Mazilu
- **IMPERIUM CLUB**
 - 14:00 – Workshop: SEMINAR DE DEZBATERI - Leeds Metropolitan University (GBR) / ULBS / FITS
- **CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR**
 - 15:00 – Ceremonia de deschidere a BURSEI DE SPECTACOLE, ediția a XIII-a
- **AMBIENT** - spectacol itinerant
 - 15:00 – Concert (15') – Fanfara de la Cozmești,
- **CAVAS**
 - 16:00 – Spectacol de teatru: ÎNSEMNĂRI DIN TOKYO – Regia: Oriza Hirata – Seinendan Theater Company (JPN)
- **TEATRUL GONG**
 - 17:00 – Spectacol de teatru comic: ARTISTUL – Regia: Louis Spagna–Riro Larmes (BEL)
- **Pietonala NICOLAE BĂLCESCU** - spectacole itinerante
 - 17:00 – Paradă costume – OISTAT (USA), FITS
 - 18:00 – TOBOȘARII – Bang On! (GBR)
 - 18:30 – FANFARA EXPLOZIVĂ – Fanfare en Petard (FRA)
 - 20:00 – TOBOȘARII – Bang On! (GBR)
 - 20:30 – Concert (1h) – Fanfara de la Cozmești (ROU)
- **SALA STUDIO** - Teatrul Național „Radu Stanca”
 - 18:00 – Spectacol de teatru: JURNALUL ANNEI FRANK – Regia: Charles Muller – Théâtre d'Esch Luxembourg (LUX)
- **TEATRUL NAȚIONAL „Radu Stanca”**
 - 19:00 – Spectacol de teatru: ELECTRA (1h20') – Regia: Mihai Măniuțiu – Teatrul Național „Radu Stanca” (ROU)
- **CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR**
 - 21:00 – Spectacol de dans: OMUL DE AFACERI ȘI RĂZBOINICUL / BUSINESSMAN & FUN-RIN-KAZAN (1h) – Masashi Mishiro Jazz Dance (JPN)
- **CETATEA CISNĂDIOARA**
 - 21:30 – Spectacol de teatru: FEBRA – Regia: Lars Norén cu Simona Maicanescu - Théâtre des Mathurins (FRA)
- **BISERICA EVANGHELICĂ**
 - 22:00 – CONCERT NOCTURNĂ ORGĂ Ursula Philippi (ROU)
- **PIAȚA MARE** - Scenă
 - 22:00 – Spectacol de acrobație: AERIAL (15') - Xtreme (ROU)
- **CLUB ZEBRANO**
 - 23:00 – Spectacol de teatru: UNDO'90 (50') – Regia: Radu Apostol – Teatrul Luni de la Green Hours (ROU)

Coordonator APLAUZE: lect. univ. dr. Ion M. Tomuș
(Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu)

Ioana Mălău, Adina Katona, Ivona Viștraș, Andreea Radu, Lucia Bucurenciu, Cristian Opreș, Diana Moga, Gheorghe Igna, Mihaela Anghel, Carmen Stroia, Roxana Ienciu, Andreea Gavrilei, Gabriela Popa, Doriană Tăut, Cristina Reștea, Alexandra Pâzgu, Vlad Dumitrescu, Camelia Oană, Oana Mila, Vladimir Zeca
Echipa „Academia Cațavencu”: Simona Rădoi, Radu Alexandru, Dragoș Vasile, Florin Iaru

Fotografi FITS: Mihaela Marin, Dragoș Spițeru & Scott Eastman

DTP: Teodora Stanca, Sanda Balint, Mihai Baciu

**JTI este partener și susținător
al marilor evenimente și instituții
culturale din România:**

- Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu
 - Festivalul și Concursul Internațional George Enescu
- Festivalul Internațional de Scurt și Mediu Metraj NextT
 - Festivalul Internațional de Film Transilvania
 - Opera Națională din București
 - Universitatea Națională de Arte

Personajele întrebă, Academia Cațavencu răspunde:

**"Talent... Talent...
Dar ce e talen-
tul?"**

(Profesorul,
Începem de Ion
Luca Caragiale)
În ciuda uzanțelor
și a celor două mile-
nii de tradiție, talentul
e ceva care n-o să ne
scoată din rahat.

"Bădiță Mogârdici, dormiși ceva?"

(Cremene, *Lucafărul* de Barbu Ștefănescu
Delavrancea)

Întrebarea e irelevantă. Ceea ce am fi dorit noi
să aflăm de la bădiță Mogârdici e cum îl
cheamă nevastă-sa în pat, când are chef să nu
doarmă puțin.

**"Cu liberalii în genere, dar mai ales
cu Șinești, nu e de glumit. (Cu buzele
strînse). Și toate acestea pentru ce?"**

(Penciulescu, *Jocul ielelor* de Camil Petrescu)
Te contrazic. Dat fiind că au mult timp liber pe
care-l pot dedica umorului, cu liberalii încă se
mai poate glumi.

**"La dracu! De ce vorbiți neapărat de-
spre lucruri neplăcute?"**

(Harpagon, *Avarul* de Molière).

Pentru că, dacă am vorbi despre lucrurile plă-
cute (care implică în general multă muncă
pentru a le obține) noi, românii, ne-am plictisi
îngrozitor.

**"Oameni buni! Ce stați aici? Ce veste?
Ce v-ați oprit? Cu ce scop?... A! o hîr-
tie! Să vedem, ce s-a citit?"**

(Bașotă, Răzvan și Vidra de Bogdan Petriceicu
Hașdeu)

S-a citit că Vodă are o nouă propunere pentru
țară. Mesagerul a fost împușcat imediat.

"De unde știi că era amplotiat?"

(Ipingescu, *O scrisoare pierdută* de Ion Luca
Caragiale)

N-arăta a negustor. Purta niște blugi turcești și
o pancartă jerpelită, pe care scria "Jos guver-
nul".

**"De ce mă faci să-ți spun cuvinte
grele?"**

(Helena, *Visul unei nopți de vară* de William
Shakespeare)

Pentru că eu sînt genul Andrei Crețulescu, iar
tu te uiți prea mult în gura lui Ciutacu.

POAI SĂ STAI LINIȘTIT,
DÎNSA E MOARȚA
DOMNULUI LĂZĂRESCU!

M A R D A L E .

Teatrul evenimentelor

Un nou tablou dramatic dintr-o amplă tra-
gedie, pe nume România. Cele câteva
zeci de camioane care transportau echi-
pamentul trupei AC/DC (după concertul
susținut pe 16 mai, la București, în fața a 60.000 de
fani) au fost oprite la Vama Nădlac. Pe un ton aspru,
dar sever, vameșii români le-au cerut rovienețe va-
labile. Șoferii le-au arătat patalamaua. Apoi, vameșii
le-au cerut rovienețe valabile și în perioada șederii
lor în România, ceea ce nu era prea legal. Au înce-
put, deci, negocierile. "Era vorba despre 28-29 de
mașini în total. În final, după cum se precizează în
plîngere, s-a ajuns la suma de 50 de euro de mașină.
Officialii AC/DC nu au primit, în schimb, nici un do-
cument, nimic", a declarat pentru *Gândul* Dorina
Tiron, directorul general al Companiei de Autostrăzi
și Drumuri Naționale din România. Eh, bine măcar
că, data viitoare când vor fi invitați să monteze o
scenă în România, tehnicienii de la AC/DC or să știe
pe unde s-o ia: prin Australia.

● Să se revizuiască, primesc! Dan Bittman și-a dat
demisia din postul de consilier al ministrului de Fi-
nanțe, Sebastian Vlădescu. Motivația sa: la minister
se fac restructurări, iar solistul vocal al trupei Holo-
graf nu vrea să atîrne într-un post din care, oricum,
lua un salariu pe care-l dona lunar unor năpăstuiți ai
sorții. L-ați văzut aici, la festival: pe bune, arăta Bit-
tman a consilier? Nu. Cînta ca un consilier? Nu.
Deși, la cum sună, *Și băieții plîng* sau *Primăvara în-
cepe cu tine* ar fi putut fi compuse de unul.

● Premieră de senzație! Spectacolul *Doamne... ce
măcel* (*Le Dieu du carnage*) de Yasmina Reza, într-o

nouă montare inedită, la Antena 3! Deputatul PDL
Cristian Boureanu, recent invitat la *Știrea zilei*, a în-
ceput prin a-i reproșa moderatoarei, Gabriela Vrîn-
ceanu Firea, că-l favorizează, în termeni de timpi de
emisie, pe celălalt invitat, Ludovic Orban. Doamna
Firea a fost atunci curioasă să afle dacă deputatul PDL
a "mîncat ceva stricat înainte de emisiune", adău-
gînd, spre a dramatiza puțin, "din toaletă". Domnul
Boureanu a precizat că a consumat "ce mîncăți dum-
neavoastră aici în fiecare seară", moment în care
doamna Firea a dat de înțeles că avea dreptate cine
spunea că tînărul oficial PDL e un domn foarte cele-
bru, în felul său: "Nu sînteți băiatul cu mucii în
freză?". Cortina! Un singur comentariu. Știam cît de
fercheș și talentat e Cristian Boureanu. Dar nu bă-
nuiam că-n loc să-l intervieveze pe Nae Girimea, fri-
zer și subchirurg, Mița Baston lucrează la Antena 3.

Vești bune

Avarul lui Molière nu mai e de actualitate. Ministrul
Turismului, Elena Udrea, are de achitat anul acesta
un credit de 3,3 milioane de euro. Ministrul Finan-
țelor, Sebastian Vlădescu, are o datorie la bănci de
949.583,22 euro. Ministrul de Interne, Vasile Blaga,
are și el niște bani de dat: 478.789 euro în cap. Ves-
tea bună nu e că guvernării sînt și ei în rahat cu
banii (întrucît știu de unde să scoată ratele la bancă;
în esență, tot de la noi). Vestea bună e că, pînă-și vor
plăti aștia integral datoriile, unii dintre noi vor în-
cepe să plătească impozite statului german.

Corthin Lizzy